

ujedinenje železničarjev Hrvatov in Srbov v Dalmaciji, Bosni in Hercegovini in Srbiji z nami Slovenci. Tako je nastala iz majhnega roja, velika stanovska armada, ki bo de lahko zastopala težnje železničarskega stanu in hranila njegovo pravico. Politiki ne bodo odločevali v bodoče o usodi železničarjev, ampak železničar sami.

Tovariš Žekar govori o tesnem združenju našega železničarja s svojim narodom. Zgodovina našega železničarja je obenem del zgodovine našega naroda.

Podam nam žalostno sliko trpljenja našega naroda od one zgodovinske dobe, ko smo prišli pod nadoblast Bavarcev, Frankov, ko je padel Ludevit Posavski v boju za svobodo Jugoslovancov v prvi polovici 9. stoletja. Z njegovim padcem pričela se je ona dolga veriga trpljenja našega naroda, ki je našla zaključek šele preteklo jesen. Težko je obupati žalostne spomine, ko je tujec vdrl v našo, tedaj še pristo zemljo, so bavarski in francoski mogotci delili zemljo našega kmeta svojim vazalom, ko je opletal valptov bič pleča našemu človeku, ko se je zahotelo grajskemu gospodu po lepi nevesti našega seljaka, da jo je s silo ugrabil in odvedel v mogotni grad. Če si trenil pri tem z očesom, vrgli so te v ječo, kjer si poginil žalostne smrti. In našemu človeku klonila je glava bolj in bolj, padel mu je pogum, je postajal vedno večji suženj na duši in telesu. To je ona žalostna povest neizmerne trpljenja pod jarmom Teutonov, Bavarcev, Frankov, Habsburžanov. Pač težko je verjeti, če vam pripovedujem, da smo nasledniki onih Slovencev, ki so bivali nekdanje združeni za Karpatu ujedineni že tedaj v demokratski državi. Da smo Jugoslovani prekoračili, ker nam je bila domovina premajhna, prelaze Karpatov in si priborili ozemlje daleč proti jugu do Jadranskega, Egejskega in do Marmorskega morja. Da se je pred nami tresel sam Carigrad, kojega bi bili tudi zavzeli, če bi ga ne bil branil izkušeni vojskovođa cesarja Justinijana Belizar. Bili smo strah Langobardov, Frankov, Bavarcev, posedali smo zapadno Ogrsko, Štajersko, Kranjsko, Koroško, velik del Primorske, zapadno Tirolsko, jugovzhodno Salzburško, južne Gorenje in Dolenje Avstrijsko. To smo bili nekdanje, to je naša slavna zgodovina, in kako nas je našla jesen preteklega leta? Bili smo že nekdanje ujedineni Srbi, Hrvati in Slovenci, govorili smo isti jezik. Ali Ogrji, Madžari zabili so klin med nas Slovence in med brate Srbe in Hrvate. Srbi so se ohranili, ohranili so svojo zdravo kri, ohranili so svoj ponos, svojo moč, nam so pa Tevtoni, Habsburžani zastrupljali kri dolgo, dolgo vrsto let, zajedali so se v naše meso, pili so našo kri. Kaj čuda, če je prišlo tedaj do onih žalostnih pojavov iz zadnjih dni, ko se je hujskalo na celi črti proti redu, proti ustroju, obstanku naše domovine, če se je vpilo na javnih shodih „živela socijalistična republika“, če se je dokaj časa svetlikal napis v Zagorju ob Savi „Živela bodoča republika“. Ko se je ščuvalo naše vojake, ki so odhajali na Koroško, naj pomečejo puške v koruzo, plul je sem od Celovca letalec in metal listke med vrste naših borilcev. Bili so seveda polni laži, tisk učiteljske tiskarne v Ljubljani, podpisani od nekega četovodje vojaškega sveta v Ljubljani. Nadeli smo se pač, da je vse le zgolj lumparija in laž, samo v glavo nam ni šlo, zakaj ti koroški krvoloki pozdravljajo v teh letakih ravno socijalne demokrate. Zakaj jim leže ravno ti tako pri srcu?

Tukaj, kjer zdaj zborujemo in ne daleč od tod, razšli smo se Jugoslovani sredi petega stoletja. Srbi in Hrvati na jug, mi Slovenci ostali smo deloma tukaj, deloma smo prodirali na zapad. Nastale so od onega časa le navidezne razlike med nami. Ni čuda, saj zato so s tako vnemo skrbeli Obri, Madžari, Franki, Habsburžani. Kupa našega trpljenja bila je v jeseni do vrha polna. Iskrice naše nekdanje svobode, je tlela pod pepelom skoz tisoč let, da zaneti nekoč grozen požar. Začelo je pokati tam nekje na jugu v jesenskih dneh, počile so zvezi in sesulo se je v prah,

kar je bilo gnilega, trhlega in nam je zasijalo solnce svobode, sreče v svobodni domovini ujedinenega naroda. Po več kot tisočletnem trpljenju, potovanju vrnilo smo se vsi zopet domov in v bratskem objemu je zopet ležal Slovenec, Srb, Hrvat. Narod, tebe se oklepajo tesno vsi stanovi, domovina, v tvoje naročje hitimo, prvi v tej tekmi mi železničarji! Ne poznamo brezdomovincev, poznamo le tebe, tovariš Jugoslovani in tebe domovina Jugoslavija. Razvili smo prapor, mogočno plapolala, na kojem se svetlika napis: „**Tovariš, narod, domovina**“. In smelo trdim danes: domovina, to smo mi stanovi in narod je domovina. Na strokovni in na narodni podlagi strnili smo svoje vrste, da ščitimo domovino — tebe in sebe. In kadar bodo storili to tudi drugi stanovi, tedaj bo premagan notranji in zunanji sovražnik, tedaj najdeš tudi ti tovariš Tržačan, pot na svojo rodno grudo. Tedaj bo završala zmagoslavna pesem daleč tam od Gosposvetskega polja, daleč tja do Soluna, koje zvoke bo čul tudi, naj si je zmagoslavni Pariz, ošabni Berlin, ponosni Carigrad, pa če se tudi imenuje — Rim.

Tovariš Roglič govori o mednarodnosti. Krivo se tolmači ta pojem. Naš nasprotniki povdarjajo internacijo in bi radi tujerodce spravili na boljša mesta. Posledica je, da tam, kjer tujec sledi, ne more domač človek do kruha. Nemec bi se razpasel na našem ozemlju, kakor se je zgodilo v pretekli dobi, tebi domačin, pa naj ne ostanejo niti drobtine, ki padajo raz njegovo mizo. Najprej kruha domačinu, vodilna mesta nam in če bode kaj ostalo, potem pa pokličemo tujerodca če ga bo treba, ki bode tako delal, kakor bomo mi poveljevali. Naroda se tedaj oklenimo in delujmo tesno z njim, organizujemo so na narodni, strokovni podlagi. S tem zajezimo tudi vhod tujemu življu, tuji konkurenci. Tako delajo danes narodni socijalisti v vseh državah. Zakaj so se ločili v Italiji, Franciji, Čehoslovaški republiki socijalisti od internacionale in zakaj jo naši socijalisti tako zagovarjajo in se borijo za njo? Namen je pač razviden. Pomagajo tujerodcu do kruha, pri tem pa odvzamejo domačinu najboljša mesta. Kadar bodo Nemci poklicali Slovence v svojo deželo in jim izročili ravnateljska mesta, tedaj storimo to tudi mi. Proč tedaj z internacijo, izrabljanjem socijalizma in demokratizma, državi in lastnim tovarišem v škodljive namene. Da pa lahko udeležujemo svoj program in dosežemo svoje cilje, treba je izobrazbe v vsakem oziru. Vstopajmo v organizacije, ki razširjajo znanost in vedo, kojih voditelji in sodrugi so ob ednem tudi odgojitelji.

Tovariš Seljak prinaša pozdrave tovarišev iz Trsta in se obrača na organizacijo, da se ta potegne za šolanje njihovih otrok. Če so že gmotno udarjeni in če že morajo stanoviti v barakah in železniških vozovih, vsaj njihovim otrokom naj se nudi poduk.

Tovariš Karba pozdravlja tovariše begunce. Ljubezen nas druži vse in njihova bel je tudi naša bol. Treba bi že bilo vendar enkrat vreči hujskače železničarje čez mejo in napraviti tako prostora tovarišem iz Trsta.

Tovariš Veronek spodbuja sodruge v Ptuj, posebno one iz tamošnje delavnice, naj se ne dajo begati po različnih laži-vesteh, koje tresijo naši naspotniki v svet, kakor razpustitev ptujske delavnice.

Predsednik Jarh se zahvali za pozdrave tržaških sodrugov in zatrjuje, da bo „Zveza“ vse ukrenila, da se izpolnijo njihove težnje.

Na to se voli pripravljalni odbor za ustanovitev podružnice Ptuj. Predsednik: Turin Viktor. Odborniki: Lenarčič Franc, Jenčič Anton, Brumen Anton, Tomšič F. Haladea Andrej, Černele Franc, Petrovič Franc, Kramberger in Konda.

Predsednik zaključil shod ob 13. uri.

Slovenski delavci!

Narodno-socijalna zveza je organizacija, ki deluje edinole za pravice delavstva. V svo-

bodni državi morajo biti tudi svobodni delavci. Delavstvo, ki je dosedaj služilo tujemu kapitalu, se mora osvoboditi in dobiti vse one pravice v javnem življenju, ki so jih dosedaj uživali le posamezni sloji. Narodno socijalna zveza, ki je že v stari Avstriji zastopala vedno le koristi slovenskega delavstva, hoče še naprej samostojno in neodvisno zastopati zahteve jugoslovanskega delavstva. Neodvisni od milosti in izkoriščanja kapitalističnih in drugih našemu delavstvu tujih strank, hočemo uveljaviti svojo moč v korist delavskih zahtev. Vsak, kdor živi od svojega lastnega dela, mora priti v naši svobodni domovini do besede. Kako naj zastopajo koristi našega delavstva ljudje, katerim je delavec samo sredstvo za dosego njihovih protinacionalnih in protidržavnih interesov?

Število članov Narodno-Socijalne Zveze narašča vedno bolj. Zato so tudi dolžnosti Zveze vedno večje. Treba je veliko denarnih sredstev, da se pomnoži narodno socijalni sklad, ki je na razpolago delavstvu v njegovih socijalnih bojih. Kolikor večji bo sklad, tem uspešnejši bo naš boj za pravice slovenskega delavstva.

Naj bo torej dolžnost slehernega poštenega Slovenca, da zbira prispevke za narodno-socijalni sklad. Slovensko delavstvo se mora osvoboditi brezdomovinske internacionale, ki uničuje državno in narodno misel slovenskega proletarijata.

Gospodarstvo.

O svinjski kugi.

Dr. Zavrnik.

Že v sestavku o svinjski rudečici sem omenil mnogo zavratnejšo svinjsko kugo. Ta se kaže v dveh oblikah, v prsnem oziroma pljučnem vnetju in vnetju prebavljalnega trakta, t. j. želodca in zlasti črev. Mislim tu prvo obliko.

Oni, ki svinje koljejo doma in mesarji so že gotovo opazili v pljučih kakor proso ali konopljeno seme debele trde gumbice, tudi večje ali manjše votlinice napolnjene z gnojem itd. To so že znaki svinjske kuge omenjene oblike. Povzročila bolezen tudi bacil ki je pa zelo žilavega življenja. Celu v distilirani vodi živi po 14 dni, ravnotako v gnoju tudi v globočini od 20 cm do čez 1 meter. Razširjeni so pa ti bacili povsod; so v zemlji, v vodi, v krmi in v prebavljalni cevi živali, torej tudi svinje, ne da bi morali povčeti izbruh bolezni. Da se slednje zgodi, so lahko različni vzroki, zlasti prehlad, slaba krma, slabi hlevi in slab zrak v njih. Ko je že enkrat bolezen izbruhnila, se prenese od živali na žival, ker mnogo zelo živih bacilov se izločuje z blatom in z izmečki pri kašljanju. Sploh je kašelj poleg slabe reje, že precej gotov znak bolezni.

Mnoge svinje že v mladosti neopazno prebolijo bolezen, se popravijo in se celo debelijo. Kal bolezni pa imajo v sebi. Če pridejo potem drugi vzroki zraven, kakor rudečica, ali varstveno cepljenje proti rudečici, se razvije bolezen v ostro obliko, ki je neozdravljiva. Zato se le prevečkrat zgodi, da zdravilno cepljenje na rudečico zbolelih svinj teh ne reši le radi tega, ker so svinje za-
jedno zbolele na svinjski kugi.

Če je enkrat svinjsko plemo oz. zarod okužen po svinjski kugi, ta itak izbruhne prej ali slej. Cepljenje protirudečici to vsikdar potrdi. To se opaža zlasti močno letos. To je tudi umevno. Zdravstvene razmere so bile med vojno slabe in odredbe so se prestopljale s vtihotapljanjem svinj s Hrvatskega, kjer je kuga stalna in odkoder se je zanesla v naš okraj, ki je bil nekdanje popolnoma prost in čist. Prav natančno se to vidi po tem, da najdemo izbruhe svinjske kuge ob cestah, po katerih so se gonile vtihotapljene svinje; so tudi slučaji, v katerih so zbolele najprej letos dokupljene hrvatske svinje in od katerih so se okužile domače. Glede cepljenja proti rudečici se more reči, da so s precejšno gotovostjo svinje, ki cep-

ljenje izdrže in so torej zavarovane proti rubečici, proste tudi svinjske kuge in obratno.

Kako močno je svinjska kuga razširjena, se mora razvideti iz tega, da v okuženih domih ginejo največ prasci v starosti od dveh do šestih tednov. Prase se začne naenkrat majati v zadnjem delu, neha sesati, pokašljava, zatečejo mu oči, se solzijo ali celo gnojijo in iz nosa se izceja sluznato gnojni izcedek. Prase pogine hitro, mnogokrat se zvečer sesa in zjutraj je proč. Skoraj zmiraj dobi tudi drisko, pri kateri blato hudo smrdi. Ljudje imenujejo to navadno grižo. Saj res tudi drugače ne izgleda in gotovo se bo tu tudi marsikateri živino-zdravnik zmotil. Še-le, ko se vidi, da zdravila ne pomagajo, oziroma po raztelesenju je diagnoza sigurna.

Zdravila proti kugi še sedaj nimamo. Cepljenja so se izkazala brezuspešna. Pri mladičih je paziti le na snago, topelin čist hlev; slednje, zlasti čist zrak, se najde malokje.

Marsikdo so potem čudi, da takšna mlada praseta že rijejo in poskušajo ter tudi žro zemljo.

Bolezen se pojavi nepričakovano v celo zdravih krdelih. To osupne človeka. Marsikateri gospodar muči pri tem ženo ali dekle z vsemi mogočimi očitki, ki niso prav nič na mestu. Istotako se ne more živinozdravniku nič očitati, če ni na še živem bolniku mogel natančno spoznati oz. dognati bolezi. Dožene se z gotovostjo le z raztelesovanjem. Če je enkrat kuga v dvorcu, je najboljšo sredstvo, obolele in ozdravele svinje sporediti in jih izločiti iz plemena. Za pleme se ohranijo le one, ki so prestale cepljenje zoper rubečico. Hlevi se morajo mnogokrat razkužiti z apnom ali 2% sodo. Predvsem pa bodi pravilo, kakor sem že zadnjič omenil, kolikor mogoče nič nakupovati svinj za pleme ali pa iz priznane zdravih svinjakov in zlasti iz takih, kjer so svinje vsako leto bile cepljene proti rubečici. Svinjerejci se bodete prepričali o resnici teh trditvev še-le po letih in sicer iz lastnih izkušenj.

Galica za leto 1919. Okrajni zastop ptujski je letos sprejemal naročila za galico in jo oddajal na zaupnike po župnijah. Ker je poslal denar za galico v naprej še pravočasno, je tudi galico sedaj že vso prejel in jo razdelil. Vladni komisar g. Brenčič se je posebno potegoval za to, da se je galica pravočasno dobavila. Cene so se nekoliko zvišale, ker je Slovenska kmetijska družba v Ljubljani tudi morala ceno zvišati, da pokrije velike stroške in zvišano kupnino ker je med časom naročila do junija postalo galica dražja v tovarnah, odkoder jo dobivamo. Pa veliko premalo so vinogradniki galice naročili, ker so nekateri mislili, da je mnogo rabili ne bodo in bo drugo leto cenejša; nekateri pa je sploh niso naročili in sedaj, ko je čas škropljenja, so se spomnili na njo. Kmetovalci, tako ravnanje ni pravilno, ker je kvarno vsakemu rednemu gospodarstvu! Okrajni zastop ptujski bo še nekaj galice imel, ki jo bo dal tistim, ki je niso naročili poprej. Ti se naj zglasijo v pisarni okr. zastopa v torek dne 17. t. m. dopoldne. Skušalo se bo vsakemu ustreči in pomagati, v kolikor bo galice na razpolago. Za drugo leto pa okrajni zastop ne bo posredoval več glede galice, ampak bode to delo pripadlo kmetijskim društvom in podružnicam. Treba je, da se ustanovi v vsaki fari Kmetijska podružnica. Kmet bodi politično kakor gospodarsko organiziran in združen. Kajti le tedaj, ako se kmetijske potrebe zadržno naračujejo in oddajajo, je uspeh boljši in zagotovljen.

Vinogradniki! Po najnovejših strokovnih izkušnjah traja inkubacijska doba, v kateri se glivica peronospore v zelenih trtnih delih razvije, da napravi nove trose (seme) v začetku junija 11 do 13 dni. Ker je prvi izdatni poletni dež v naših krajih padal dne 3. in 4. junija, imamo pričakovati od 14. do 16. junija zlasti če pade v tem času zopet nekaj dežja, prvi napad peronospore. Če najde takrat ta strupena glivica vaše vinograde nepoškropljene, napade list in zarod in vam prizadene lahko veliko škodo

in uniči na milijone kron narodnega premoženja. Nihče naj torej ne odlašaj in poškopri naj vinograd v tednu po Binkošti! Škoprite tudi zarod in spodnje strani listov, kajti od tod se list bolezi najhitreje naleze! Vinarski nadzornik B. Skalický, Novo mesto.

Reklama.

Prosto po Prešernu.

Usnjar podobe na ogled postavi,
Ker bolj reklamo ljubi kakor hvalo
Pravičnih, bolj poslušaj, kaj zijalo
Neumno, kakor kaj pravični pravi.

Kdor kupit' če, pred oknom se ne vstavi,
On misli le na drago obuvalo
In na jermenje, ki ga je premalo.
Pa to trgovca naš'ga ne popravi.

Ko pride mimo grdih slik mladina,
Namesto da bi šla po svojem poti,
Hitela urno v šolo: slik se loti.

V srce boli to našega starina,
Odstranit slike zapove očitar
Rekoč: „Le s čevlji trži naj kopitar!“

Ptuju, 7. junija 1919.

F. V.

Dopisi.

Stražmojster Zentrich. Kakor posnamemo iz Vašega cenj. lista je suspendiran Zentrich iz službe. Bil je za to že skrajni čas. V prejšnji eri je ta človek bil jeden najzagriženejših sovražnikov vsakega Slovenca, najhujši eksekutor naklepov Orniga in njegove klike proti vsemu, kar je kazalo našo narodnost. V dosego tega je izrabljaj svojo uradno pozicijo, kjer ni bilo drugače mogoče. Opozarjam g. vladnega komisarja le na moj kazenski akt iz leta 1910 in tam ponujene dokaze, katerih sodišče takrat seveda ni pripustilo, na kot policist izvršeni očitni napad na dr. Ferdo Lašič-a, sedaj odvetnika in župana v Ormožu, na njegovo postopanje s slovenskimi fanti iz okolice i. t. d. Bila bi sramota, če bi takemu človeku še nazadnje plačevala penzijo Jugoslavija.

Dr. Franjo Šalamun.

Šolstvo v Ptuj. Popravek. V uvodnem članku zadnje številke je nastala pomota, ker je stavec izpustil eno vrsto rokopisa. Slovenska ljudska šola je mešana petrazrednica s paralelko v I. razredu in ima 232 otrok. Nemška ljudska šola ima 174 otrok v 5 razredih s 4 učitelji.

Državna gimnazija v Ptuj. Sprejemni izpit za I. razred se vrši v soboto, 5. julija od 10. do 12. ure pismeno, popoldne po potrebi ustno. Zahteva se: iz krščanskega nauka toliko znanja, kolikor se ga more pridobiti v prvih štirih letih ljudske šole; iz slovenščine spretnost v čitanju in pisanju, početni nauki iz oblikoslovja, poznavanje pravopisnih pravil, analiza prosto razširjenega stavka; iz računstva izvežbanost v štirih osnovnih računskih vrstah s celimi števili. Izpita iz krščanskega nauka se lahko oprusti, kdor ima v izpričevalu „dobro“ ali „prav dobro“. Nemščina se ne zahteva. Prijave pismeno prej ali osebno v ravnateljski pisarni v soboto 5. julija od 8. do 10. ure. Predloži se naj krstni (rojstni) list in izpričevalo z redi iz veronauka, slovenščine in računstva. Starost najmanj deset let, dovršenih vsaj do konca leta 1919.

Shod za gimnazijo v Ptuj dne 7. t. m. je bil zelo dobro obiskan od interesiranih staršev in dijakov. V temeljitem razgovoru so se ovrgli kot malenkostni in ozkosrčni vsi razlogi, ki bi mogli vlado dovesti do skrčenja ptujske gimnazije na nekaj nižjih razredov. Sklenilo se je, da prizadeti okraj in ptujska občina pošljejo odposlanstvo v Ljubljano, ki naj g-u. poverjeniku za uk in bogočastje izroči spomenico, pojasni nujno potrebo neskrčene gimnazije v Ptuj in poda tudi nasvete, kako bi se premagala najtežja ovira, t. j. pomanjkanje slovenskih profesorjev.

Mestni kino. V kratkem se otvori v mestnem gledališču v Ptuj stalen kino, ki bo predstavljal ob delavnikih ob 20. uri, ob nedeljah in praznikih pa ob 15. in 20. uri. Kakor čujemo, ima podjetje na razpolago prvovrstne filme in bo nudilo občinstvu mnogovrstno zabavo.

Promenadni koncerti v Ptuj. Ptujška mestna godba je priredila preteklo sredo zvečer prvi letošnji promenadni koncert v mestnem parku. Dasiravno prireditelj večini občinstva ni bila znana in je bil tudi čas neprilichen, se je vendar udeležilo koncerta zelo mnogoštevilno občinstvo iz vseh krajev ptujskega prebivalstva in z zadovoljstvom sledilo izvajanjem godbe, ki je pod vodstvom dirigenta g. Schmida dobro rešila svojo nalogo. Promenadni koncerti se bodo vršili v prihodnje po možnosti vsako sredo ob 8. uri in vsako nedeljo ob 11. uri. Točna obvestila o koncertih se bodo pravočasno in redno objavljala na izvesni tabli pred mestnim uradom.

Osebna vest. G. prof. dr. Franc Kotnik je bil 9. t. m. od višjega šolskega sveta telegrafično pozvan, da prevzame začasno ravnateljstvo na gimnaziji v Celovcu. Neradi bomo pogrešali odličnega tovariša, šolnika in narodnega delavca; vendar mu veseli častitamo, da mu je dano v svoji ožji domovini stopiti na čelo zavodu, ki nam bo čez nekaj let dal gotovo kopo izvrstnih mladih moči na polju javnega dela.

Štaterska hranilnica, ki ima svoj sedež v Gradcu, je podpisala 500.000 našega državnega posojila.

Sv. Bolfenk pri Središču. Tukaj se je ustanovila družba, da začne sistematično in racionalno pridobivati sol. Stara stvar je namreč, da izvira iz Stare gore na Vitanju voda, ki ima toliko raztopljenih soli v sebi, da dobiš polovico kupice soli, če zagradiš s kupo to vodo in jo pustiš izhlapeti. Deloma s to vodo zamešjen kruh ne rabi druge soli. Posebno dobro pa pozna to vodo živina, ki si je ne da ubraniti. To so gotovi znaki, da je v gori sol, samo, da se prej nikdo ni brigal za to. S tem se odpira lep vir dohodkov domačemu prebivalstvu in naši mladi Jugoslaviji. Ne daleč odtod imamo dva premogokopa, v bližini na drugo stran petrolejski vreli v Medjimurju, kjer se tudi že pridno dela in treba je le še železniške zveze, da lahko spravimo to bogastvo naše zemlje v svet. In potem se se najdejo hujskači in godrnjači čez našo Jugoslavijo. Proč z njimi, čez mejo. Takih nedvignjenih naravnih zakladov še imamo polno v naši državi, ki še le pride k veljavi. V tem kraju pa nas ti zakladi kar kličejo na delo.

Slovenec, tvoja zemlja je zdrava, za pridne nje lega najprava.

Iz Obreža. Kakor povsod, so tudi naše občinske ceste radi vojske danes v tako slabem stanju, da je treba temeljite poprave. S takozvanim „nadelavanjem potov“ se ne bo in ne more odpomoči; mostovi so za nič in cesta se ne popravi s peščico zemlje, ki se dobi s čiščenjem grabic. Odvodne grabe treba redno izkopati, na ceste pa pošteno šodra. To uvidevajo tudi občinski možje, ki tuhtajo, kako bi pravično razdelili potrebna dela med občinarje. Najbolj pravično bo gotovo razdeliti to breme sorazmerno po velikosti posestev in razpoložljivih delavskih močeh posameznih posestnikov, ker, kdo več ima, več rabi. Ker se pa skozi vsa ta leta ni storilo ničesar in tudi ni moglo storiti, mora biti zbrana že precejšna vsota denarja iz tozadevnih, ne ravno nizkih doklad v zadnjih letih visokega davka, s katerim denarjem se lahko vsaj deloma plačajo ta dela.

Stojenci. Opozarjamo občinski urad v Stojncih pri Ptuj, naj da narediti kazipot na mestu, kjer se cepi cesta k Sv. Barbari in na Zavrč. Potnikom-tujcem je mučno in nerodno, ker ne vedo ne kod ne kam in to vse radi premale pažnje občinske oblasti.

Majšperg. Nobeden Majšperžan pač ni dvomil, da je v zadnji številki Vašega cenj. nega lista omenjeni bradač Oto Schwarznigg, veleposestnik, trgovec itd. tukaj. Samo s premehko krtačo ste ga okrtali! Ni namreč